

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50. — EXTRANJER, 2'50.

Un emperador que bada

LA SENMANA

Reunió de la Junta Nacional de Unió Republicana

Tot l'interés polítich de la senmana s'ha concentrat en aquest acte, que comensá dilluns y no acabá fins el dimecres, haventse celebrat l'últim dia tres sessions. Hi assistiren el següents diputats ó senadors: Salmerón, Labra, Azcárate, Catalina, Corominas, García Gómez, Isábal, Junoy, Lamana, Llorente, Marengo, Mainer, Menéndez Pallarés, Montea Sierra, Morote, Muro, Nougés, Sardá, Zulueta y Lerrooux. Excusaren la seva assistencia per carta ó telégrama el Srs. Alvarez, Blasco Ibáñez, Pí y Suñer, Casañal, Gasset, Salvatella y Solaegui. En la primera sessió s'plantejá la necessitat del manteniment de la Unió. El Sr. Salmerón pronunciá un admirable discurs, reconeixent el dret de discutir la seva jefatura; pero atacant la indisciplina y sobre tot las violencias demagógicas atentatorias al bon nom y á la vida de la gran comunió republicana.—Aquest discurs y l'que en el mateix sentit pronunciá el Sr. Azcárate, sigueren la nota culminant de la sessió.

El dimars se discutí ampliamt la fórmula que havia sigut encomenada al Sr. Morote, sense recaure acort. Després de una amplíssima discussió, sigué aprobada dimecres al matí la següent declaració, qual importancia no es necessari encarar:

«La Junta Nacional de Unión Republicana compuesta de las minorías del Senado y del Congreso, declaran:

- 1.º Que siendo su deber y estando en su autoridad atajar los gérmenes de disolución que atentan á la obra consagrada en la Asamblea de 25 de marzo de 1903, condena enérgica y severamente todo acto de indisciplina, sea quien quiera el que lo aliente, en cualquiera parte de España donde se produzca, que de alguna manera quebrante la autoridad propia de los organismos del partido.
- 2.º Está dispuesta á restablecer, robusteciéndolos y vigorizándolos, los vínculos que unen á los distintos elementos que integran la Unión Republicana, por estimar esta necesidad suprema de la patria y de la República.
- 3.º Que condena las proccidades de lenguaje y las violencias de hecho que hayan empleado ó pudieran emplear los individuos ó grupos de Unión Republicana en sus mútuas relaciones, por considerar este precedente indigno de la condición de ciudadanos y con mayor razón de la condición de republicanos.
- 4.º Se recomienda á los republicanos el trato público que debe establecerse siempre entre hombres libres en un pueblo culto y la resolución en sus cuestiones y diferencias sometiendo las á las autoridades legales del partido, hasta agotar por orden correlativa las apelaciones á las mismas y en último caso entregando el caso á la soberana decisión del país republicano.»

Aquesta proposició sigué votada per unanimitat, haventse abtingut de ferho el senyor Lerrooux, ab lo qual vingué á significar que no renuncia ni á la indisciplina, ni á la violencia.

Seguidament el Sr. García Gómez presentá la següent proposició, que sigué també aprobada per unanimitat. Unicament el Sr. Lerrooux votá en contra:

«Oídos los cargos formulados por el señor Lerrooux, á instancia y requerimiento del señor Salmerón; oídas las explicaciones que el Sr. Salmerón opusiera, por virtud de las cuales quedaron satisfactoriamente contestados los que fueron objeto de discusión; apreciadas y vistas las demás razones que el propio jefe de Unión Republicana expuso con ocasión de otras manifestaciones hechas en el seno de este especial debate, la Junta declara que está altamente satisfecha de la dirección impresa al partido de Unión Republicana por D. Nicolás Salmerón y le reitera además en este acto la más completa y absoluta confianza.»

Aquesta proposició ve á confirmar plenament l'acort de l'Assamblea de 25 de mars de 1903, que no fou altre que depositar en el Sr. Salmerón la més omnímoda confiança. La representació suprema del partit, unánimement, ab la sola excepció del Sr. Lerrooux, no tant sols s'ha declarat altament satisfeta de la marxa impresa al partit pel seu ilustre jefe, sino que ademés li ha reiterat la seva confiança més completa y absoluta.

L'actitut del Sr. Lerrooux, respecte á un punt tan essencial, cas de no resoldre's en una sumissió incondicional, el deixarà fora de la Unió Republicana. Sense necessitat d'excomunió, que no quadran ab l'esperit de una comunió democrática, ell mateix s'haurá excluhit.

Per últim, en la sessió de la nit del dimecres, fou tractada la qüestió de Solidaritat catalana y la situació especial del partit republicá de Barcelona, y després de un lluminós debat, en el qual el Sr. Junoy pronunciá un hermós discurs explicant, ab arguments irrefutables, la necessitat de cooperar al moviment solidari, sigueren adoptats els següents acorts:

- 1.º La Junta Nacional declaróse incompetente para resolver acerca de Solidaridad Catalana por ser pleito que corresponde exclusivamente al partido republicano catalán.
- 2.º La Junta Nacional estima que deben reunirse las cuatro Juntas provinciales, convocando una Asamblea regional de Unión Republicana, dejando á salvo el derecho de aprobación.
- 3.º La Junta Nacional declara no poder entender en el conflicto planteado entre las dos juntas municipales de Barcelona sino apelando al fallo de la provincial.
- 4.º La Junta requiere á todos los republicanos que luchan en Barcelona háganlo con absoluto respeto al derecho y al orden con que deben ejercer tan augusta función los ciudadanos.

Respecte als tres primers, punts el Sr. Lerrooux votá en contra. El Sr. Mayner votá en contra del segon. El quart sigué aprovat unánimement.

¡Pobre home!... Ara 's pensa que per ell ha sortit el Sol. ¡Tórnat en el llit, que aixó es la lluna!

Tals han sigut els resultats de la patriòtica labor de la Junta Nacional, no podent negar que ha procedit ab una recomanable serenitat. Podia, es cert, haver adoptat temperaments més enèrgics y expeditos contra 'ls perturbadors, contra 'ls indisciplinats, contra 'ls rebel·les, que ab els seus procediments indignes han fomentat en las filas republicanas la desunió y la discòrdia; pero á tots els anatemas es preferible la forsa moral, emanada de un fet tan significatiu, com el de haver rebut el Sr. Salmerón l'homenatge complet de la més alta representació del partit, ab la sola excepció del Sr. Lerroux, que s'ha quedat sol, enterament aïslat.

Per lo que ha arribat al cas de dirigirli la famosa frase d'en Gambetta al general Mac-Mahon:—*Ou se soumettre ou se démettre.*

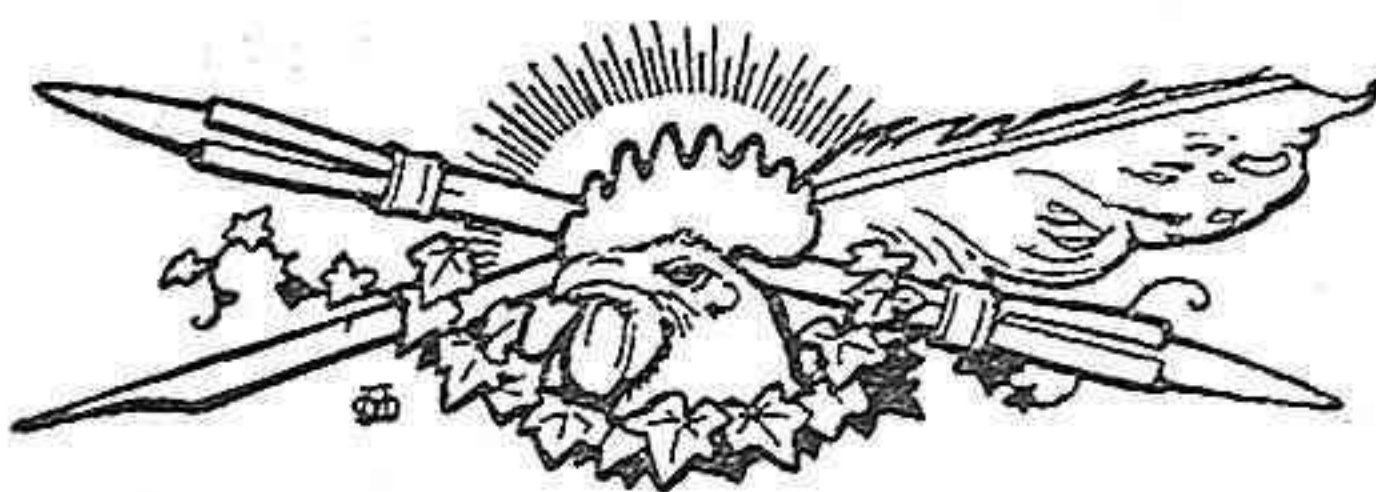
Y com siga que, després de sas desafortunades campanyas, la seva submissió no es ni tan sols verossimil, ja sab lo que li toca: renunciar per sempre més á la etiqueta de la Unió Republicana. Els republicans no hem de consentir que se'n valgui per més temps, sacrificant la vida y el decoro del partit á las sevas ambicions personals.

Respecte als extrems de la *Solidaritat catalana* y de la legalitat de la *Junta municipal* de Barcelona, que presideix el Sr. Bastardas, la Junta Nacional ha senyalat la norma pera aclarirlos y fixarlos. Tampoch el Sr. Lerroux ha tingut per convenient acceptar aquestas reglas imparcials, sens dupte perque las considera desventajosas als seus intents perturbadors y personalistas.

Però es ben inútil la seva actitud sobre'l particular. En las eleccions que s'avehinan, els republicans de Barcelona, en las de Diputats provincials, y 'ls de Catalunya, en las generals, sabrem desallotjarlo de las trinxeras de la presumpció, desde las quals se proclama unich jefe, unich emperador, unich pontífice, unich amo, superior á tots els prestijis y á tots els organismes directius.

Els republicans, sumant als agravis que ha inferit á Catalunya, els perjudicis que ha causat á la Unió Republicana, li demostrarem ab els nostres vots qu' es 'l unich fracassat.

PEP BULLANGA

MIR Y MIRÓ

A TRAVÉS DEL CINEMATÓGRAFO

om la de *Juan Soldado*, la vida del Sr. Mir y Miró (fins limitada) és la seva historia política es molt llarga de contar.

Podríam relatarla nosaltres, que datos tenim pera ferho cumplimentat; pero en obse qui á la brevetat ens limitarem avuy á consignar alguns fets culminants, y sobre tot oportuns.

Oportuns, sí, senyors, ab motiu de figurar el senyor Mir y Miró al cap de la candidatura anti-solidaria, per oposició terminant de D. Alejandro y contra l'oposició manifesta, segons diuen, de la major part dels mateixos lerrouxistas.

Si 'ls lerrouxistas son sincerament anti-solidaris, tenen rahó de sobra per mirar ab repugnancia la candidatura del Sr. Mir y Miró, perque dona la casualitat que 'l candidat lerrouxista ha militat ó estat en relació íntima en diverses ocasions ab tota y cada un dels partits avuy solidaristas... aixó sí, avants de que la *Solidaritat* existís, es á dir, fora de temps, y no may ab fins honestos y desinteressats, sino baix l'impuls de las sevas passions ó 'ls estímuls de las sevas concupiscencias.

Y á fi de que se'n puguin convèncer, vagin llegint:

El Sr. Mir y Miró carlista

Era encare noy, y ell y un seu germá, avuy metje y resident á América, se'n anaren ab els carlins, prenent part durant llarch temps en la campanya á las ordres de diversos cabecillas. El seu germá arribá á ajudant de 'n Saballs; ell, més jove, no lográ fer tanta carrera. No obstant derramá la sanch sota l'ensenya de Deu, Patria y Rey, si no era una jactancia seva 'l dir com deya anys enrera—quan encare no somniava ab nomenarse republicá—que havia rebut una ferida qu' encare se li coneixia. De si té ó no té aquesta senyal en el cos ningú podría informar-nos millor que qualsevol de las sevas numerosas conquistas femeninas, que se 'l deuben saber de memoria.

Sitiada la Seu de Urgell, y no havent bastat l'ardor apostòlich del famós bisbe Caixal pera salvar la plassa, la guarnició, en la qual el Sr. Mir y Miró figurava, hagué de capitular y fou portada presa á Barcelona.

Ab aixó terminá la seva campanya com á carlista. De manera que 'l Sr. Mir y Miró anava ab els carlins, quan els carlins robavan, incendiavan, deshonravan y assassinavan liberals. Y fa veure que s'egarrifa perque 'ls carlins de avuy que 's limitan á exercir els drets democrátichs, forman part de *Solidaritat catalana*, ab fins y propòsits purament pacífichs!

Prenguin nota de aquesta incongruencia 'ls lerrouxistas anti-solidaris y vòtinlo ab entusiasme.

El Sr. Mir y Miró monárquich

Tant bon punt hagué acabat la carrera, el Sr. Mir y Miró prometentse obtenir gangas y ventajitas polítiques, s'afiliá en el partit que capitanejava D. Cristino Martos, essent un dels socis més bulliciosos del *Círcul* que aquests elements tenian en el carrer de Sant Just.

Quan D. Cristino llicenciá las sevas forsas, el senyor Mir y Miró's negava á donarse per entés, y durant algún temps se vanagorió de ser 'l unich martista que quedava á Epanya.

Els apuros d' un catòlich

Conflicte entre dos mossens

—El canonge Alcover me diu que haig de votar pels solidaris; en Soler me diu que no hi haig de votar. Pera quedar bé ab tots dos, seguiré el consell del canonge... y després m'aniré á confessar ab l'altre.

Tractá més tart d'afiliarse en el romerisme. Pero, no sabem per quins motius—potser per massa barrut—els partidaris del pollo de Antequera 's negaren á admétre'l.

El Sr. Mir y Miró republicá zorrillista

Y 's feu de cop y volta republicá zorrillista. Diffícilment olvidarán els que sigueren correligionaris seus, son caràcter inquiet, discol, indisciplinat y amic de promoure tota mena de maranyas, dissidencias y discòrdias. La descomposició en que casi sempre visqué 'l zorrillisme á Barcelona, se degué en part principal á las intrigas del Sr. Mir y Miró.

Per fi, l'any 1901, en que ja comensava á iniciar-se á Barcelona l'Unió republicana, 'l Sr. Mir y Miró, en representació de una de las fraccions zorrillistas, se designá á sí mateix candidat á regidor, y ab el concurs dels republicans, y sobre tot dels procedents del possibilisme, que tenian el seu *Círcul* en la Rambla de Canaletas, lográ ingressar en la Casa Gran.

El Sr. Mir y Miró aliat ab els catalanistas

Hi portava ja dos anys d'exercici, quan al any 1903, entrá en el Consistori un fort contingent republicá, després de una renyida batalla ab els catalanistas. Els republicans per primera vegada anavan á tenir majoria en la Corporació municipal. ¿Qué feu 'l Sr. Mir y Miró desde bon principi? Aliarsé descaradament ab els catalanistas pera dificultar en lo possible la constitució republicana del nou Ajuntament. Un acte de solidaritat de mal género; no, la solidaritat del amor á Catalunya, sino la solidaritat del odi contra 'ls republicans.

Y aixis continuá, durant tot aquell bieni, sembrant de dificultats, obstacles y trenca-colls el camí de la gestió republicana. En els últims dies els nos tres amichs á copia de grans esforços lograren imposar als catalanistas un pressupost republicá. Faltava sols l'aprobació de la Junta de vocals associats, y 'l Sr. Mir y Miró en companyia dels catalanistas anava en carruatge desempeñant carrers y portant vocals associats al Saló de Cent, compromesos á reventar el pressupost republicá, com aixis succehí, ab escándol general dels nostres correligionaris y ab indignació dels electors republicans que l'havien portat al Consistori.

Y aquest home que aixís procedia, avuy s'egarrifa de que republicans y catalanistas á la fi 'ns haguem pogut entendre, pera anar tots junts en contra de la tiranía del poder central!

El Sr. Mir y Miró anti-lerrouxista

Tota aquesta oposició als republicans de la Unió, reconeixia per causa l'haver desdenyat el Sr. Lerroux alguns dels candidats que 'l Sr. Mir y Miró li proposava. Aixis se dedueix de un document qu' en novembre de 1903 doná á la llum pública, en nom del Comitè Provincial Republicá Progressista, firmat en primer lloch per ell, y en el qual s'hi llegeixen els següents parafrases:

«No es hora de explicar nuestra conducta para con el partido de la fusión republicana, ni merecemos éste por nuestra parte ningún género de explicaciones.»

«El partido formado de aluvión y con sobras de los demás partidos republicanos, no quiso, por razones que sabrá, y que en su día haremos del dominio público, reconocer la verdadera personalidad del partido progresista. Durante la gestación de la candidatura que ha lanzado á la publicidad, hemos permanecido silenciosos. Hoy, que nuestra voz no puede turbar la augusta majestad de su dictadura, hablamos para decir al pueblo republicano de Barcelona: La coalición amasada por la fusión republicana, quedó rota.»

«Sucedió lo que había de suceder; que el caciquismo, tan odiado y maldecido en esta tierra de hombres libres, había vuelto á entronizarse de una manera escandalosa y que á las primeras de cambio ha caído ruidosamente entre protestas y risotadas.»

«No podía ser y no fue. Ahora los modernos tiranuelos, los Danton de guardarrropía, tratan de cubrir las desnudeces en que han quedado, con la comedia de un mitin monstruo; pero ella no surtirá efecto más que de momento, á la masa que luce de buena fe y sirve de escalab á estos políticos de oficio; pero no convencerá á los que piensan con su cerebro y se mueven libremente. La gente de criterio, los convencidos, serán hostiles á la burda comedia que se representa, porque sabe que es obra de pirotecnia, pabellón para cubrir mercancías averiadas.»

«Han cambiado, pues, las cosas su aspecto: los de casa, los de historia, los que han hecho algo para esta tierra y en ella tienen las raíces que proporcio nan la familia, la profesión y los intereses, no pueden dejar en manos extrañas los destinos del partido republicano, que ni somos menores de edad para aceptar tutorías, ni tan anémicos andamos de criterio que hayamos de permitir que los forasteros nos lo impongan.»

Aquí tenen tot un ramellet de piropos dedicat pel Sr. Mir y Miró al Sr. Lerroux. Com acaban de veure, no li diu més que *dictador, cacich, tiranuelo, Danton de guardarrropía, polítich de oficio, comediant y foraster!*

De manera que 'ls que suposan que *Solidaritat catalana* va tramarse contra 'l Sr. Lerroux, han de tenir en compte que dos anys avants de la formació de *Solidaritat*, ja 'l Sr. Lerroux rebia las embestidas del Sr. Mir y Miró... com si hagués sigut el pitjor dels solidaris. Y tot per unas quantas actas!

Als republicans anti-solidaris

Y ara vosaltres, enemichs acérrims del carlisme, adversaris rabiosos del catalanisme, adoradors incondicionals de D. Alejandro, tenint en compte 'ls mérits excepcionals contrets pel Sr. Mir y Miró ab els carlins, ab els catalanistas y ab els infamadors del Sr. Lerroux, voteu ab entusiasme al detractor actual de *Solidaritat catalana*, al que tracta de *pin-morall* á *Solidaritat*... Voteu, sí, y juguens'hi la vida si es precis, pera ferlo sortir encare que siga sols per minoria.

Tinguen en compte que Barcelona no pot prescindir de dos cosas molt divertidas, que ja se li han fet insubstituhibles: la vostra moltonesa obediencia y las cabriolas dels farsants que ab tanta desfatax-tés venen explotantla.

P. K.

FINIS CORONAT OPUS

LA Junta nacional vá reunir-se. Era necessari tractar seriament de las gravíssimas perturbacions produhidas en la Unió republicana, per un ambiciós desenfrenat, á qui la conciencia pública acusa de fer el joch dels monárquichs.

Un ambiciós sortit del no res, un fracassat del escándol, un vividor que anys enrera, veient per terra tots els seus negocis, ja havia prés el determini d'expatriarse, quan la sort ó la desgracia vá portarlo á Barcelona, ahont trobá lo que may havia alcançat en lloch: amistats, apoyo, consideracions y un acte de diputat.

En un principi, ni ell mateix se donava compte de que li hagués pogut cabre aquella ganga. En el seu fur intern devia dir:—Y qué imbécils son els republicans barcelonins! Y quina materia més explotable, pera manejada per las mevas mans poch escrupulosas, y sobre tot per las mevas unglas inexcusables!

Nosaltres que 'l hem vist treballar día per día, seguirem una per una las sevas ficciones de una modestia y una submissió y un respecte al ilustre jefe del partit, quan necessitava creixer y enrobustirse á la seva sombra: Durant algun temps—ho confessem—tinguerem alguna fé en la seva llealtat, y alguna confiansa en que fins per conveniencia propia, quan no per altres motius, sabria enmotllarse á las circunstancias, perque á ningú més que á n'ell li convenia desvanéixer certa atmósfera de desprestigi que l'enrevoltava com un baf de fermentació pestilent.

Però 'ls desvanéixements de l'ambició, de la vanitat, del orgull; els afanyes desaperderats de dominació y de lucro, 'l feren aparéixer ab tota la seva cruessa y sense véls, tal com es: un embaucador, un histrió, un negociant, un agent de la monarquia.

Si algún día, al calor de l'Assemblea del 25 de mars contribuí ab tots nosaltres á alçar forsas republicanas formidables, alentadas per l'idea de la Unió y dignament representadas per l'inmaculat prestigi de D. Nicolau Salmerón, prompte fou ell qui atribuhintse tota la gloria y tot el mérit de aquell gran moviment, pretengué recabarne tot el profit, ab sas bastardas combinacions caciquistas y mercantils. Tot l'esfor del partit republicá de Barcelona havia de rendirse á la seva pretensió de repartir actas als seus favorits, als seus dispesers, als seus

llepa cuis, als individuos de la seva guardia flamenca. El bon nom de la comunió republicana barcelonina havia de servir d'etiqueta dels seus trafechs de comerciant ab todas las audacias, menos la de rendir comptes.

Aixis, els 35,000 sufragis republicans del any 1903, quedavan reduhits á la meytat en las eleccions municipals de 1905, y encare llavors, eran consentits y tolerats els seus atreviments, ab l'idea primordial de no descompondre 'l bloc, y ab la vaga esperansa de tornar-lo á n'ell pel bon camí.

Esperansa ilusoria que 's desvanesqué per complet, al formarse la *Solidaritat catalana*.

Ell probá d'entrarhi també en aquest moviment salvador y que tanta influencia havia d'exercir en la política de Catalunya, ampliant á todas las classes sociales l'amor á la República. Ell enviá la seva adhesió al meeting de Girona; ell contribuí ab la seva modesta quota á la Festa del Homenatge... Però compregué desseguida qu' en aquell moviment s'anularia la seva dictadura: compregué que 'l seu *modus vivendi* á expensas dels republicans corria imminent perill; qu' era inevitable 'l fracás de la seva política embaucadora y pinxescas... y com per altra part la *Solidaritat catalana* fou sempre el neguit y 'l terror de las oligarquias imperants, res més avinent per ell, que afavorir els designis dels monárquichs. Aixis ampliava l'esfera dels seus negocis.

La manifesta protecció del govern lliberal á la seva kábila, li prometé exercir las més indignas tropelias. El dret dels ciutadans sigué villanament atropellat. Barcelona presenciá escenas vergonyosas y denigrants. Fou menester tota la serenitat de aquest poble pera que la primera ciutat d'Epanya per son esperit democrátich, no quedés convertida en una tribu de salvatjes.

Aquesta es l'obra abominable del que aquí vingué sis anys enrera prometent treballar per la República; y que aquí trobá brassos, amichs y cors entusiasmats. Enemich de Catalunya, quals aspiracions ha escarrit sempre; enemich del poble catalá, á qui ha tractat de desviar pera millor explotarlo; enemich del obrer quals sufriments ha enconat sense aliviarlos may; enemich de la Unió republicana, personificada ara y sempre en l'augusta figura de 'n Salmerón, no es més que un vulgar ambiciós, un explotador de la candidés popular, un desacreditat vividor, un faranduler de la revolució.

Davant de la Junta nacional ha hagut de compareixer no com un company, sino com un acusat. Y ell mateix se queixa de no haver trobat ni un sol defensor en aquell organisme, que te la legítima representació de l'Epanya republicana.

Y no obstant, llegiu el seu periòdich, laboratori permanent de mentidas, mistificacions, jactancias y imbecilitats, y 'us assombrareu de la seva frescura, presentantse com á victoriós, en una proba terrible, que sols un home com ell, es capás de resistir, sense amagar el cap entra la pols.

No 'l han expulsat del partit, perque may el Sr. Salmerón ha volgut exercir de Pontífice, ni la Junta nacional de cóncave. Pero han fet més que expulsarlo: l'han triturat.

A Barcelona, li toca, en las lluytas electorals que s'avehinan, retirar els seus restos.

Aquí comensaren las sevas aventuras, y aquí han de tenir fi.

AS eleccions que han d'efectuarse de diumenge, tenen, per lo que respecte á Barcelona, una importancia extraordinaria, per ser el prelude de las de Diputats á Corts que han de tenir efecte algunas setmanas després.

Solidaritat catalana, cada día mes forta, cada día mes compacta y decidida, exerceix sobre l'esperit públich una influencia tan gran, que no dup-tém ja ni un sol moment del éxit. Es el poble de Barcelona tot enter, es á dir, sense diferencia de opinions polítiques, ni de classes sociales que 's disposan á batallar de ferm per acabar ab els últims restos de caciquisme monárquich, encarnat avuy en la persona del ambiciós Lerroux.

Qu' estimi la pau de la ciutat, qui sigui tolerant y just, qui desitji acabar ab las vergonyosas algaradas de un matonisme denigrant, ja sab lo que ha de fer: votar tota entera la candidatura solidaria.

Ens hi obliga ademés la nostra condició d'enemichs del régime, aburrits de las tropelias del poder central. *Solidaritat catalana*, germen de la futura *Solidaritat* de todas las regions espanyolas, constitueix el moviment més serio que s'ha concertat fins ara en contra dels autors de la ruina y la vergonya de la nació.

Recomaném als lectors que no deixin de acudir á las oficinas, á enterarse de si figuren en las listas y de la secció en que deuen emetre 'l vot.

Els recomeném ademés qu' exerceixin ab els seus amichs y coneguts, tota la influencia de que siguin capassos, pera portarlos al cumpliment del mes honorable dels seus debers cívichs.

L'honra de Barcelona está empenyada avuy en recobrar el domini absolut de la seva soberania. Y aixó sols podrà conseguirho foragitant als forasters de mala llei, que abusant de la seva hospitalitat generosa tantas vegadas l'han escarnida, ab la insensata pretensió de dominarla!

¡En peu tots els bons ciutadans! ¡Per Barcelona! Per la seva salut! Per la seva honra! Per la seva llibertat!

L'última insensatés del hoste dels Josepets ha sigut la ratxa de insolencias que s'ha promés dirigir á n'en Salmerón. Ja feya temps que covava 'l verí contra 'l Jefe insubstituhible de la Unió republicana, precisament per aixó: per ser *insubstituhible* y sentir ell una impaciencia desapoderada. Pero al dítim ha hagut de etjergarlo aqueix verí.

Mes escupir á una personalitat tan eminent, tan venerada, tan prestigiosa, es lo mateix que escupir

à un astre. Per molt alé que 's tingui no s'hi arriba may. Y l' verí cau sobre 'l rostre del miserable que l' etjeja.

Ara 'ls republicans sabrán per fi, á qué atenirse. Ja ha desaparegut l' equivoch, y en el lloch honrat de sempre, 's quedarán al costat de 'n Salmerón, els que tenen fé en la idea, y en l' alta personalitat que la simboliza, y podrán anarse'n ab el díscol, ab l' expulsat de la comunió republicana, pel vot unánim de la Junta nacional els incapassos de tot esperit de disciplina, els desenrenats, els embaucadors y 'ls que 's deixan enganyar.

La Unió republicana será mes forta ara que may per haverse depurat de tot aquest element perturbador.

Els acorts de la Junta nacional de Unió republicana, al reconformar á n' en Salmerón el vot de la confiança més omnífoda, donan legalitat plena á la participació del partit republicà de Catalunya en el gran moviment de Solidaritat catalana.

En sa conseqüència, la Junta municipal que presideix el Sr. Lerroux, queda fora de la Unió republicana, mentres no presti acatament al vot unánim de la Junta nacional. Ja ho saben els representants dels organismes que la componen: ó acatar la jefatura única de 'n Salmerón, ó considerarse exclusius de la Unió republicana.

Tinguin ho en compte també els elements per ells representats, y als quals fins ara no se 'ls consultá may, empleant pera perturbarlos el sistema dels meetings de las insolencias, quan no 'ls expedients de las imposicions y las amenassas.

No hi ha hagut medi de celebrar á Viladecans una pacífica manifestació ab motiu de la inscripció de una criatura en el registre civil.

L' Angel del Govern civil ho vá prohibir. Per qué figurinse quin escándol si la pacífica comitiva arriba á sortir al carrer, per una cosa aixís!

S' hagués tractat de un bateig catòlich, y haurían tingut totes las facilitats, encare que hagnessin tirat piulas. Pero era qüestió de un acte civil, y aquests en la nostra terra democrática, s' han de fer de amatgotis.

La desigualtat que s' estableix en qüestions de aquesta índole es veraderament irritant y no té disculpa possible.

Y en Maura, dihent, que aquí á Espanya no existeix una qüestió religiosa!

Ja li dirán, y no de missas, el día que 'l poble 's decideixi á resoldrela!

Ja que l' Sr. Barbé, no feu tot lo necessari pera dissuadir al Sr. Bertrán y Musitu de formar la candidatura de Vilanova-Sant Feliu de Llobregat, baix la base de dos catalanistas; ja qu' en lloch de proposarli com devia una inteligencia ab els republicans dels dos districtes per arbitrar un bon acort, declará en rodó que 'l partit federal de Vilanova no tenia res que veure ab Solidaritat; avuy, y al punt á que han arribat las cosas, y per lo que respecta als elements de Unió republicana de Sant Feliu, no queda més remey que admetre 'ls fets consumats, y sostenir la candidatura del Sr. Micó, y 'ls dos catalanistas.

Adoptar el retraiment, apart de assegurar la victoria de dos caciquistas, equivaldria á un suícidí, y no podria deixar de traduhirse en un inmens perjudici pera 'l partit en successives lluytas.

Prescindeixin de tota qüestió de amor propi, sacrificantla al manteniment de la Solidaritat. Aquest es el nostre lleal consell.

El Sr. Sol y Ortega s' ha tornat á equivocar publicant un nou article contra Solidaritat catalana. La crítica de una sola paraula de l' alocució presentant la candidatura solidaria, li ha donat tema per escriure quatre compactas columnas de El Liberal. Qui tant enrahona, poca rahó ha de tenir.

El Sr. Sol era avants un dialèctic hàbil; pero prompte haurá perdut la fama que tenia conquistada. Millor li fora parlar clar de una vegada, y posarse resoltament al costat de 'n Lerroux.

Aquesta fora la seva última aventura, que Barcelona no podria menos que agrahirli.

Perque es un fet qu' element á que s' haja acostat el Sr. Sol, element perturbat, element desfet.

Vagie'n, donchs ab D. Alejandro, y als pochos días no 'n queda d' ell ni 'l jipi-japa.

Y ara no extranyi, Sr. Sol, que prengui á broma 'l seu últim article.

Li diré sincerament que vá semblarme que l' havia escrit per broma.

La Lley de Jurisdiccions no vá rebre ab l' Amnistia el cop de mort que tothom se figurava. Encare s' aplica y per quins motius! Sembla increíble.

El Director de La Tribuna, D. Antoni Collaré, diemecres, signé empresonat per ordre de la autoritat militar, á conseqüència de un article, publicat temps enrera atacant al coronel Brasa, no com á individu del exèrcit, sino com á jefe de policia, á las ordres del ministre de la Gobernación. Si 's dona tal amplitud á la Lley de Jurisdiccions, casi no hi haurá funcionari públich que no 's tingui per inviolable y per indiscutible.

Molt y per diversos motius celebrarem, que la denuncia contra 'l Director de La Tribuna no tingui conseqüencias.

Obrers: fieuvos del redemptor!

AUROBA, que ha pres pel seu compte explicar las Hassanyas de 'n Lerroux, relata en el seu últim número la Historia de una subscripció. Al any 1899 estallá una huelga en els

Alts Forns de Bilbao. En Lerroux, que publicava á Madrid el periódich Progreso, obri una subscripció á favor dels huelguistas, encapsalantla ab la següent nota: «CADA LUNES INGRESAREMOS EN LA REDACCIÓN DE NUESTRO COLEGA EL SOCIALISTA, EL IMPOESTE DE LA RECAUDACIÓN DE LA SEMANA.»

Sis setmanas durá la huelga, sense que 'l Sr. Le; roux entregués cap cantitat á El Socialista. Trans corregueren quatre mesos, y la cantitat recaudada per Progreso, que ascendia á Ptas. 815'25, no apareixia ni d' ella se donava la més mínima explicació á la Comissió de la huelga. Terminada aquesta, 60 individus se trobavan empresonats y aixís continuen vuytanta días més. Vuyt obrers signeren condemnats pel Consell de Guerra á sis mesos de presó. La societat de calderers quedá ab un déficit de quatre mil pessetas per haver atés á l' alimentació dels huelguistas. Totas las societats obreras de Bilbao havían contret deutes extraordinaris.

Interrogat Progreso sobre l' envió de la subscripció prometé enviar als obrers dels Alts Forns el 30 de novembre la recaudació á favor seu.

Pero passá el 30 de novembre, y Progreso no enviá com havia promés els fondos al seu destí, ni directament, ni per conducte d' El Socialista. En cambi publicá un solt suscrit pel seu director, dihent que «ÉL NO TENÍA QUE DAR CUENTAS Á NADIE (COM SI 'L SENTISIM) Y QUE QUIEN QUISIERA SABER DONDE ESTABA EL DINERO LO PREGUNTASE Á LOS HUELGUISTAS DE JEREZ.»

El Socialista demaná explicacions á Progreso, y aquest contestá ab un raig de insults.

Pero, practicadas las degudas averiguacions, resultá lo següent:

«La Comissió de huelga de Altos Hornos dirigió á la Comissió de huelga jerezana, preguntándole si habia recibido tal cantidad. LA CONTESTACIÓN FUÉ NEGATIVA.»

El 21 de febrer de 1904 l' orador socialista Perez-agua digué en un meeting celebrat á Bilbao:

«El Sr. Lerroux SE PRINGÓ en 800 pesetas que por subscripción para los huelguistas de Altos Hornos hubo de recoger en el semanario republicano PROGRESO, propiedad de dicho señor.»

Per fi, en Lerroux, ab fetxa de 23 de febrer de 1904, escrigué al Sr. Garrote, de Bilbao, una carta, en que després de dirigir alguns insults á n' en Perez-agua, deya lo següent:

«No vale la pena de desmentir una vez más esa calumnia. Yo recibí de Jerez, en PROGRESO, 750 pesetas para los huelguistas de Altos Hornos. Las ingresé en la subscripción abierta en mi periódico y cuando la cerré para remitir su importe, cesó la huelga.»

«Consulté á Jerez, porque la donación era de una sola entidad, en representación de otras, y como á la sazón se iniciara por aquella comarca otra lucha económica, me ordenaron la devolución y lo hice así. Lo demás recaudado se aplicó á los presos de Montjuich. Ni más ni menos.»

Anomalías, embolics y fugidas d' estudi. ¿Cóm en Lerroux no cumplí el compromís que havia contret de ingressar semanalment el producte de la subscripció? ¿Cóm deixá d' enviar el seu import el 30 de novembre, conforme aixís ho havia ofert? ¿No es tot aixó molt irregular? Per fi, La Lucha de clases, periódich socialista de Bilbao, ab fetxa 6 de mars de 1904, comentá la carta de 'n Lerroux, ab els següents termes, que no tenen desperdici:

«Es mentira que la donación de 750 pesetas fuera de una sola entidad: es mentira que ésta ordenase á Lerroux su devolución. ¿Y cómo nadie puede tener derecho á ordenar la devolución de una cosa que ha dado, que ya no le pertenece? Recordad el ofrecimiento de entregar el importe de la subscripción el 30 de noviembre. Finalmente, es mentira que entregase cantidad alguna, ni á los jerezanos ni á los mártires de Montjuich.»

El mentis no pot ser més terminant y, ab tot, en Lerroux no ha tornat á dir aquesta boca es meva.

Obrers, ja ho veyeu: fieuvos del vostre redemptor! Si aixó va passar ab una subscripció, relativament de poca monta, ¿qu' es lo que no hi ha dret á creure per lo que respecta á Fraternidad republicana del carrer de Cortes; á Casa del Pueblo del carrer d' Aragón, y á certs ingressos de importancia destinats á traballs revolucionaris?

Ja que fins ara no hi ha hagut medi humá de ferli rendir comptes bonament, ¿no seria ja hora de constituir un Tribunal de honor que posés las cosas en clar y dongués á cada h' el seu messecut?

El bon nom del partit republicá aixís ho exigeix.

DEMANANT CONSELL

—Senyor Maura, ¿no 'm coneix? —Home... si li haig de ser franch, sí que 'm sembla haverlo vist, pero en quin puesto, no hi caych. —Potsé á las capes de mistos... —Pues, en efecte... es vritat, d' allí 'l conech. —Soch el pobre emperador Nicolau, el marejat zar de Russia. —Vaja, ara 'l vaig recordant. [Té rahó!... Aquest mirar tendre, aquest ayre resignat, aquesta boca... ¡Macatzó! ¡Si no pot ser més igual! ¿Y en qué podria servirlo? —M' explicaré; ja veurá. Jo, per si vosté ho ignora, vaig tenir mesos atrás la candorosa ocurrencia de convidá als meus vasalls á elegí un Congrès. —¿La Duma? —Aixó mateix. —Endavant. —Reunida l' Assemblies, van resultá els diputats tan extremadament bútxaras, tan ple de vent el seu cap y tan amichs de la gresca, que un día 'm vaig empipar y ¡Prou! vaig dir. —Ja ho recordo.

Y ab molta formalitat, va disoldre l' Assamblea per discola y lliberal, y va convocarme un' altra. ¿Es aixó, eh? —Ecco li qued.

Votada la nova Duma, al posarme á examinar quins classe de fulanos han triat els meus vasalls perque en ella 'ls representin, me trobo ab que no n' hi ha cap que porti etiquetes d' ordre. El que no es republicá es declarat socialista; el que no 's díu radical s' apellida anti-dinástich; en fi, que ben garbellats, si 'ls primers eran tremendos y amenassavan donar freqüents disgustos al trono, aquéstos son tan infernals que ab ells ha de sé impossible no solzament gobernar, sino fins obrir la boca.

—Sí que, donchs, s' ha ben tallat al volguer cambiar de Duma. Pensantse sortir del fanch s' ha ficat en mitj del barro. —Per xó 'l vinch á consultar. Vosté, qu' es gobernant práctic y está ja baquetajat en materia de congressos, digui, ¿d' hont vé 'l meu fracás? ¿Á qué 's pot deure que 'l poble 'm haxi per dos cops donat un xaso tan deplorable? Guñim, treguem d' aquest ball, aconsellim, perque jo no sé 'l que 'm dich ni 'l que 'm faig. —Calmis y no s' atolindri, desorientat Nicolau.

¿Vol qu' en quatre mots li indiqui per hont s' ha perdut? Veurá. Vosté ha fet las eleccions ab poca sinceritat.

—¿Ab poca? Jo crech que ab massa. —¿Ab poca, home! ¿Que no sab lo que aquest mot significa, de cert modo interpretat? Sinceritat, en llenguatge polítich electoral, vol dir falsificar llistas, borrar als electors vritat, realisar grans tujinadas, procurarse actas en blanch y fer de modo y manera que guanyin, no 'ls ciutadans que 'l ignocen poble vota, sino 'ls escullits mortals que 'l autoritat designa ab el nom d' encasillats.

—¿Ah! Ja entench... —Sí, no vacilii: envía prompte á can Taps á la nova Duma, y ¡ánimo!, torna altre cop á cridar als bons electors, y... —Entesos,

¡visca la sinceritat! Senyor Maura, moltes gracias. —No hi ha de qué... ¿Vol callar?

C. GUMÁ

Una conversió

NS crits esgarriuosos que allá al extrém del carrer se sentiren varen ferme aturar. ¿Qué succehia?

Era un cotxe; un cotxe de punt, qual caball desbocat, volant en frenética carrera, arrastrava vertiginós el vehícul, malgrat els esforços del pobre cotxero que, dret al pescant, pugnava en vá pera contenir la furia de la bestia desenfrenada.

¡Horrorós espectacle!. Els instants de la vida d' aquell home semblavan estar contats. Al arribar al altre cap del carrer, impossibilitat de girar per la estretor de la vía, el carruatge toparia violentment ab la paret del enfront y, estrellat en mil trossos, aplastaria ab tota seguretat el cos del infelís cotxero.

Poch hi faltava pera que la catástrofe 's consumés. Un, dos, tres segons, y 'l drama que á la nostra vista 's desarrollava anava á tenir trágich final.

De prompte, quatre tranzeunts, quatre homes valerosos y abnegats, se llensaren ardidament sobre 'l caball qu' en aquell moment passava pel davant nostre. Encare 'l animal, suat y mastegant espuma, forcejá un instant pera desferse dels brassos que nervuts el sostenían; pero tot fou en vá. Estava venut.

Groch, tremolós, delatant en son rostre la suprema engunia que acabava de passar, el cotxero saltá en terra. Fins aquell moment no 'l vaig coneixe. Era en Lau, el gran Lau, el radical desenfrenat, el conventu lerrouxista...

Doná reconegut las gracias als seus salvadors, que modestament se retiraren, y, disolt el grupo que 'l succés havia cridat, se girá á mí.

—¿Ha vist quins moments he passat? Si no son aquests bons senyors, á horas d' ara ja podrian cantarme 'l gori-gori.

—Tot ho he vist. Y fins he reconegut als quatre tranzeunts als quals indubtablement debeu la existencia. Per cert que aquest deute, segons las vostras ideas, constituheix per vos una vergonya.

—Vaig dir aixó ab una intenció tan marcada, qu' en Lau va mirar-me tot sorprés.

—¿Una vergonya per mí? Expliquis. —¿Us hi heu fixat ab aquells quatre homes? L' un es tradicionalista, l' altre es catalanista, l' altre es nacionalista y l' altre catòlich conventu. De lerrouxista no n' hi havia cap.

—Sento aixó últim, perque jo voldria que tothom ne fos; pero aquesta consideració apart, no sé veure la vergonya á que vosté feya referencia.

—¿Cóm! ¿Una cosa tan clara no veyeu? Vos, radical dels més punxaguts, ¿no us avergonyiu de haver sigut salvat per aquests quatre bones pessas?

—¿Bonas pessas! ¿Per qué?

—Home, vos direu! Un catòlich, un nacionalista,

un catalanista y un carlista... ¿Voleu quarteto més repugnant y odiós?

—Francament, no sé veure... —Perque estéu obcecat. Deure un favor á aquesta gent, y un favor tan gros com el que representa la conservació de la vida, es una humiliació, una baixesa per vos, una veradera indignitat que tothom vos tirarà encara.

En Lau reya.

—¿Pues té gracia la teoríal Es á dir que perque son carlistas, nacionalistas, catòlics ó qué sé jo qué, havia de rebutjar la seva generosa ajuda y dil's'hi:—Senyors, no 's fiquin en res; deixin estar el caball, que m' estrellaré ab molt gust!...

—¿Es clar que sí!... —Y al arribar á la paret d' aquí al davant, rómprem el cap, quedar fet una piltrafa y ¡al cementiri faltan Llaus, eh?

—Naturalment. —Pues permeti que no sigui de la seva opinió. «Hágase el milagro, aunque lo haga el diablo». Tinguin aquests bons senyors las ideas que vulguin, el cas es que m' han salvat, y lo demés son trons.

—Perque sou un home sense conciencia, un traydor, un fals radical. En Lau comensava á empiparse.

—¿Pero en quin llibre ho ha trobat aixó?—va dir-me posantse molt serio.

—En els vostres: en el de las vostras ideas, en el de la vostra propaganda, en el dels vestres discursos. ¿Qué es lo que diheu de la Solidaritat Catalana? Que es una immoralitat, un contuberni asquerós, una vergonya.

—¿Com que sí!... —¿Y per qué ho es? Perque 'ls elements que la forman pensan de diferente manera que vos, y l' un es carlista, l' altre regionalista, l' altre nacionalista...

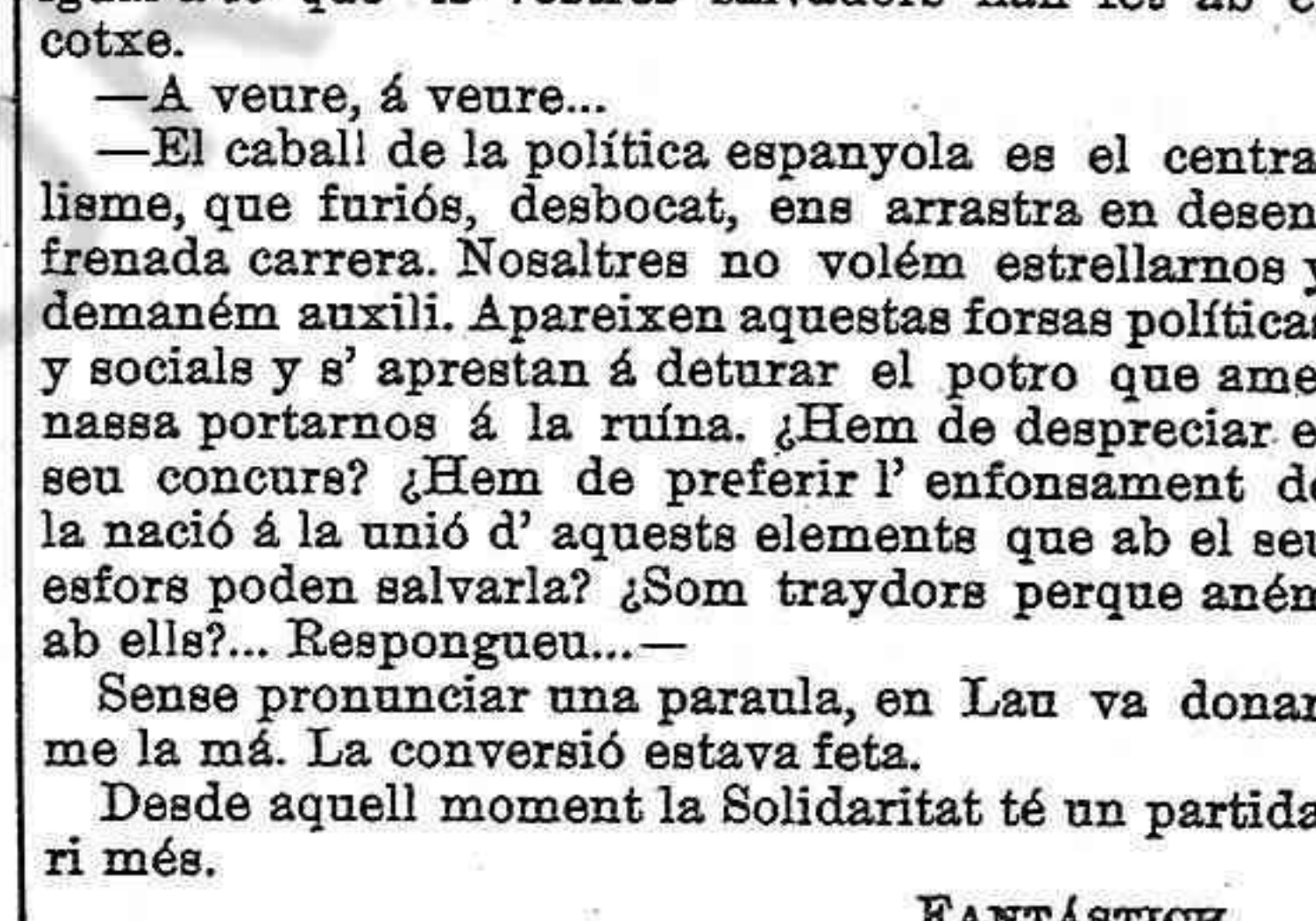
—¿Y que no es veritat? —Sí que ho es; pero també es veritat que lo que aquests senyors fan ab Catalunya es exactament igual á lo que 'ls vestres salvadors han fet ab el cotxe.

—A veure, á veure... —El caball de la política espanyola es el centralisme, que furios, desbocat, ens arrastra en desenfrenada carrera. Nosaltres no volém estrellarnos y demaném auxilli. Apareixen aquestas forsas polítichas y socials y s' aprestan á deturar el potro que amensassa portarnos á la ruína. ¿Hem de despreciar el seu concurs? ¿Hem de preferir l' enfonsament de la nació á la unió d' aquests elements que ab el seu esforços poden salvarla? ¿Som traydors perque aném ab ells?... Responguen...

Sense pronunciar una paraula, en Lau va donarme la má. La conversió estava fetat.

Desde aquell moment la Solidaritat té un partidari més.

FANTASTICH

LS regidors lerrouxistas del Ajuntament de Barcelona no 's recordan de las brigadas eventuales sino en vigílas d' eleccions. Per aixó dimars presentaren una proposició demanant que 's votés un crédito destinat á repartirlo com pá benehit, á la babalá y sense un estudi previ de la qüestió.

Una captació d' electors, pel procediment que s' emplea ab els gossos, quan se 'ls ensenya un rosegó de pá pera ferlos seguir.

Y encare si aquest pá se 'l traguessin ells de la boca, menos mal!

Pero no: aquest pá no es sen, es de Barcelona, y está amassat ab la suhor dels obrers, que son els qu' en primer terme contribuixen al tribut dels consums, alimentador del erari municipal. De manera que lo que 's pretén donar als uns de mala manera y ab propósitos electorals, es sustren de la gran massa treballadora, que exerceix ab dignitat els seus debers cívics, y vota segons els dictats de la seva conciencia.

Ja 's coneix que l' iniciador d' aquesta martingala es una republicá d' última hora procedent del canalejisme.

Ja té rahó el ditxo: «Quien malas mañas ha, tarde ó nunca las olvida.»

En vista de que la majoria dels catòlics, seguint las inspiracions del vicari general de Palma, han cregut que era preferible votar á un candidat solidari, encare que signés anti-catòlich, á votar un candidat catòlich enemich de la solidaritat, el famós Parellada, secretari del Comité de la Ofensa social, se n' ha anat á Roma, ab el propósit de conquistar la opinió del Papa-Sastre.

No 's dirá que aquest noy no tingui agallas. Pero s' exposa á sufrir un fracás. Perque 'l tal Parellada havia sigut republicá y anti-clerical, y si al Vaticá 'l ensuman bé, trobarán que encare fa fortor de sofre.

S' ha dit qu' en Maura projectava enviar á Barcelona al ex-ministre D. Angel Urzáiz, á veure si podia conquistar á certs elements d' un Centre molt important de Barcelona, donantlos entenent de separarse de la Solidaritat catalana.

¡Vaya unas ideas las del Amo Toni! Enviar un angelet á fer senyora... Género sicalpítich pur... ó impur.

Una victoria d' en Maura. Ell no pogué introduhir á en Nozalada á Valencia. Pero en cambi hi ha fet entrar á n' en Guisasaola.

Pero, aixó sí, per sorpresa, y rodejat de la forsa pública.

A pesar de lo qual, el poble 'l va rebre ab un Te-deum de xíulet, que 'ls àngels hi ballavan de gust.

Una cosa deuria fer en Maura. Manar recullir totes las pedras que foren tiradas

al entrar á Valencia en Guisasaola, y construir ab ellas un monument commemoratiu de la seva gran victoria.

Un monument que tindria la doble ventatja de ser expressiu y barato.

Tota la Junta nacional, sens una excepció, s'ha posat al costat d'en Salmerón. Ni un sol diputat, ni un sol senador ha amparat la rebeldia d'en Lerroux.

A pesar de lo qual, vostés han de veure com encare continuarán bravatejant y dihent qu'ell sol constituïx el partit.

¡Y tan partit com ha quedat!... En varios trossos!

Aixó sí, de la seva derrota apelará á lo qu'ell ne diu *el pueblo*.

Dels elements á qui enganya, embauxca, envenena y explota, aquest farsant s'atreveix á dirne *el poble*.

Millor fora que'n digués el seu remat... Mes ay!... prompte no hi tindrà cap xay. No li quedarán més que 'ls gossos.

Conta la Mitología que Icaro, ab sas alas de cera, va acostarse al sol y, com es natural, se li varen fondre, cayent precipitat al abisme.

El cas de Icaro, es el cas d'en Lerroux. Sols que las alas d'aquest no eran de cera; eran de *pega negra*.

Si fos digne de compassió, compadeixeríam al que's figurava derribar á n'en Salmerón, donant cops de cap al pedestal que sustentava la seva imatge.

¿Qué ha conseguit, en sa insensatesa, més que esbadellarse 'l cap?

¡Y, cosa singular, ab el cap badat no se li veu el cervell!

No se'n estranyin: es que no'n tenia.

En López Domínguez y en Canalejas han acordat batejarse ab el nom de *demócratas independientes*.

Un nom molt apropiat que comensa ab la negació *in*, y acaba ab el sustantiu *dientes*.

D' *El Progreso*:

«Oye, trabajador. Tú eres el más fuerte...

...el único que sufre, el único contra quién van dirigidos todos los golpes, y callas, y sufres, y toleras. ¿Y sabes por qué? Porque eres *sobradamente bueno, inocente como un niño...* etc., etc.»

Un nou sistema de penjar la llufa: dirli á n' aquell mateix á qui li posan:—No t' giris, noy, que te la penjo!

Un rector modelo: el de la Mercé.

L'altre dia, un periódich local li arreglava 'ls comptes, deduhintse d'ells que, com no sigui á un enterro de primera classe, no hi va may, y ab tot y aixó's retira la part més grassa dels drets parroquials. Es á dir, es un corp que menja, sense acostarse al cadavre.

Ara, quan se tracta d'un enterro de primera, en

que hi pugui carregar la má, no hi falta may. De manera qu'ell els morts els vol trufats.

El mateix periódich assegura que de més á més de fer cantar als altres el *gori-gori*, se dedica al ofici de taberner, exponents vi á pesseta'l porró en la mateixa casa rectoral.

Y no bastantli aquesta industria, exerceix la de la cria de gallinas y la venda d'ous frescos.

Vaja que, ab tantas industrias, el rector de la Mercé no morirá pobre. Dintre del ram eclesiástich, vé á ser una especie de Lerroux.

A LO INSERTAT EN L'PENULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*A vi tu a llar.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Pirata—Patria.*
- 3.ª CONVERSA.—*Rosita.*
- 4.ª GEOGLÍFICH.—*Dos testimonis te un casament.*

Han endevinat totes ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Un amic de'n Joaquim Quer, Un contrari de las mitras, Coca Roka y C.ª, Amadeo de Culera (a) Gafa Torts, Un espartenyer y el mossó de ca'n Pau Fuster, Amadeu Nadal y Benet Nadal, Enrich Bonagarriga (a) Suat, y R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas.

XARADA

Trobanne á *Primer-segon* á una noya tot vegí, que de son país sortí pera coneixer més mon. Guapa é instruida *dos* era, com també de *tres-cinch* bona; y semblantme fins bufona, vaig demanar sa *primera*.

Dissapte que vé, día 9 de Mars

NÚMERO EXTRAORDINARI LA CAMPANA DE GRACIA

Dedicat á la BATALLA ELECTORAL del següent diumenge

INSTRUCCIONS — ADVERTENCIAS — NOTAS GRÁFICAS — LA NOSTRA CANDIDATURA

8 páginas * DISSAPTE QUE VÉ, DIA 9 * 10 céntims

Pro m respongué que fidel d'una *dos-primá* á la ley, no tenia altre remey que contrariar mon anhel.

—A un *dos-tercera*—m digué

—que no sigui *hu dos tres-quart*

no puch *prima-una* donar;

y dispensi...

—No hi ha de que.

N. ARGEREP

ANAGRAMA

Estant pintant una *tot*

nostre bon amic *total*,

va anarhi un de puntetas

y li clavá un cop de pal.

TRES CALANDRIS DE MASNOU

TARJETA

E. PRAT LARA

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títul de una aplaudida sarsuela.

PAU DE LAS CALSAS CURTAS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.	—Poble catalá.
2 3 4 2 8 7	—Nom de dona.
3 7 8 5	—Fruyta.
6 7	—Nota musical.
3	—Consonant.
7 8	—Mineral.
4 5 8 5	—Nom d'home.
3 7 8 5 8 2	—Arbre.
6 5 8 8 2 3 2 8.	—Verb.

A. NADAL.

GEOGLÍFICH

FEBRER

I

DIMARS

FA

FA

COLL DE CLAU

CORRESPONDENCIA

Caballers: Juliá Vendrell, Capità de las aranyas, María Forés, Andrés (a) Nau, Un aficionat de Rubí, V. Mutsu-Hito, Benet Nadal, J. R. de Juneda, Amadeu Nadal, Un terrorista, Un matemátich lliviense, Pere Traité, F. B. de Reus, y P. B. (a) Nentit: No hi ha res á fer

Caballers: A. Roca Coll, Noy de la parra, Joseph Gorina Roca, P. G. de la Senyera Masnouenca, J. Sallenac, A. Cararach (a) Curro Meloja, Tres calandris de Masnou, Joaquím Maymó, y Lluís Forcada: Poch ó molt se'n treurá.

Caballer: Noy de la Parra: Si's tractés de una cosa de interés general, d'un fet de trascendencia, ab molt gust. Ademés, li prego que las cartas vinguin firmadas ab nom y apellido.—Jaume Pascual Cartró: Caral de senyor Pascual! Ab gayres acudits com aquest hi hauria una puja de preu en els braguers que esparveraria.—R. de la Galera: ¿Un esperit triomfal que nia dins de las flors?... Remanyo! Ni en D'Annunzio!—Raco: Vingui'm aquí, home de Deu! ¿Qui li ha dit que *baixa y fatxa* son consonants? Y sápija que tampoch ho son *presas y vessas*... ni menos *winxas y esclatzas*... Aquestas son cosas elementals que no tenen perdó; ab aixó, si no ha nascut per papallona fassi de mosca.—L' Avi Riera: Rebut y tantas mercés. ¿Vosté deu tenir vot á Barcelona, eh? Donchs ja que no podem anar í las armas! no deixém d'anar í las urnas!—R. R. R.: Aquest vers que diu: *Deu recordar dias joyosos* sembla que té una sflaba de massa. Veyám, ajúdim á contar. ¿Oy que sí? Donchs com aquest n'hi ha un gratat en la seva *puasia*.—T. Rusca: Veu' M'agrada. Es aixerida y... vaja, que potses sí.—Joseph Casadesús: Quan una cosa ens agrada de debó, no'n hi pensém gayre en dir que sí; quan no'n convens del tot, esperém que'n convensi un altre dia. No dubti que si van bé sortiran un día ó altre.—Amadeu Nadal: El seu epígrama té poch xisto.—Catalunya: Vosté es un aprenent ab bona voluntat y res més.—Compte de la Verola: No'n ha tocat la part sensible.—Ricardo Solé y Cos: ¿Es á dir que 'l pa es una *industria que's menja*? Bé, home...—J. M. (Vilella Baixa): Lo que no'n té utilitat ho tirém al cove. Sento que s'ho prengui pel cantó que crema.—Joaquím Aldaba: Dfu vosté, en vers, á sa estimada que si fos poeta li diria moltras cosas bonicas... Pero ¡ay! no ho es... y té rahó al confessorho.—Enrich Bofill: No'n plsau.—Raul M. Mir: Lo mateix li dich.—Joseph Planás: Ho llegirém ab calma... y determinarém.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Don Alejandro y Barcelona

—Tant que deyan, y lo cert es que no m' han expulsat.

—No t' amohinis: d' espolsarte ja me'n cuydaré jo.